

POSTANOWIENIE

Dnia 29 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka

po rozpoznaniu na posiedzeniu bez udziału stron
w dniu 29 maja 2020 r.

w sprawie A. G. , S. B. i M. G. B. (poprzednio M.)

wniosków obrońców skazanych o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Okręgowego w Z. z dnia 9 listopada 2018 r., sygn. akt II Ka (...), utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w B. z dnia 2 lutego 2018 r., sygn. akt II K (...),
na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł
wniosków nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

W pierwszej kolejności należy dla porządku wskazać, iż wnioski o wstrzymanie wykonania orzeczenia złożyli: w stosunku do skazanego A. G. dwaj obrońcy – adw. L. S. w pismach procesowych z dnia: 18 marca 2019 r. i 31 grudnia 2019 r. oraz adw. M. C. w pismach z dnia: 23 marca 2019 r. i 8 stycznia 2020 r.; w stosunku do skazanego S. B. adw. M. S. w pismach z dnia: 4 marca 2019 r. i 18 grudnia 2019 r.; w stosunku do skazanego M. B. (poprzednio M.) adw. P. G. w pismach z dnia: 18 marca 2019 r. i 7 stycznia 2020 r.

Ponieważ wszystkie te wnioski praktycznie oparte są na takiej samej przesłance, a mianowicie zarzucie tak rażącego naruszenia prawa przez Sądy obu instancji, że w ocenie wnioskujących obrońców uwzględnienie wniesionych kasacji jest wysoce prawdopodobne, wnioski te należy rozpoznać łącznie. Sąd Najwyższy stwierdza, że przedmiotowe wnioski nie zasługują na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy podnieść, że instytucja wstrzymania wykonania orzeczenia określona w art. 532 § 1 k.p.k. ma charakter wyjątkowy, a potrzeby jej zastosowania nie może uzasadniać sama czynność wniesienia kasacji. Potrzeba ta aktualizuje się dopiero w istocie wówczas, gdy bądź to (niezależnie od przyszłego rozstrzygnięcia co do zasadności skargi kasacyjnej) już wcześniej można stwierdzić zaistnienie istotnych powodów do uznania słuszności tej kasacji, bądź też wówczas, gdy strona wykaże odrębnie istnienie szczególnych okoliczności powodujących, że wykonywanie lub wykonanie orzeczenia pociągałoby za sobą wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki (*zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2014 r., sygn. akt II KK 361/13, LEX nr 1427396*).

Należy podkreślić, iż samo powołanie się na treść zarzutów oraz ich, zdaniem obrony, dużą wagę, nie może być uznane za wystarczające w tym przypadku. Zarzuty te nie mogą bowiem automatycznie przesądzać o tym, że na pierwszy rzut oka skazani nie powinni ponieść w ogóle kary. Brak bowiem możliwości uznania na tym etapie, jeszcze przed merytorycznym rozpoznaniem sprawy, że *prima facie* zarzuty podniesione w kasacjach będą prowadzić do uchylenia wyroku Sądu odwoławczego, chociaż oczywiście nie można takiej okoliczności wykluczyć.

Przedmiotem rozważań związanych z oceną przez Sąd Najwyższy zasadności złożonego w trybie art. 532 § 1 k.p.k. wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia nie może być przecież całościowa i merytoryczna ocena trafności i zasadności podniesionych w kasacjach zarzutów, gdyż ta może zostać rozstrzygnięta dopiero w trakcie merytorycznego rozpoznawania tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia. Sam fakt złożenia kasacji na korzyść skazanych nie może przemawiać za uruchomieniem nadzwyczajnej instytucji wstrzymania wykonania orzeczenia. Wypada zauważyć, iż "oczywista zasadność" kasacji, w rozumieniu art. 535 § 3 *in fine* k.p.k., zachodzi wówczas, gdy wskazane w skardze uchybienia są wręcz ewidentne, co pozwala stwierdzić zasadność skargi bez rozstrzygania problemów spornych związanych z dokonaną przez Sądy obu instancji oceną dowodów, czy też z zastosowaniem bądź niezastosowaniem przez sąd danego przepisu prawa.

Sąd Najwyższy miał także na uwadze, że w przypadku skazanego M. B. przedstawiono także kopię wniosku skierowanego do Sądu Rejonowego w B. o odroczenie wykonania kary ze względu na stan zdrowia, w tym z uwagi na zagrożenie wirusem Covid-19. Jednakże należy podkreślić, że instytucja odroczenia wykonania kary (podobnie jak i przerwy w karze) oraz wstrzymania wykonania prawomocnego orzeczenia, mają odmienny charakter i mogą być stosowane niezależnie od siebie, zaś sam fakt ubiegania się skazanego o odroczenie wykonania kary nie obliguje do wstrzymania wykonania orzeczenia.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.